

Проповед 263
Разпети петък
Разпънат за нас

Прочит: *Исая 52, 13 - 53, 12*

Скъпи братя и сестри,

Разпети петък е - денят на разпъването и смъртта на Божия син Исус Христос. Това е особен ден - денят, в който всичко свърши. Това са и думите, които Исус каза от кръста: "**Свърши се.**" Ние често говорим за надеждата, за новите перспективи, за новия живот, за всички тези хубави и красиви неща, които получаваме благодарение на Бога. Денят на разпятието е денят, в който всичко свърши. Това, което се случи на този ден, трябва да ни накара да се замислим, да помислим за живота си, за смисъла на тази смърт и на страданията, за смисъла на делото на Исус. Разпятието не е просто малка частица от Божия спасителен план, не е просто нещо малко, което трябваше да се случи, за да ни спаси Бог, разпятието е жертва и е свързано с мъка. То е нещо, което ние трябва да осъзнаем и да разберем веднъж завинаги - че тази голяма жертва беше направена за нас, за нас, грешните и незаслужилите. Изминали са много години, откакто Исус умря на кръста. Може би ние си мислим, че бихме се справили по-добре от хората от онова време, че бихме се погрижили по-добре за Божия син. На практика, обаче, ние постъпваме точно като тях. Често забравяме за нашия Бог и май не ни боли, когато мислим за това как Исус умря за нас. Една история ни разказва за мъж с рядка болест на очите. През последните тридесет години от живота си той бил сляп. Веднъж в селото дошъл прочут лекар, при когото дошли за съвет. Лекарят ги уверил, че ако оперира мъжа, зрението му ще се възвърне незабавно. Жената на слепаца, обаче, която се чувствала стара и грозна, не се съгласила... Така постъпваме и ние - често не се замисляме за разпятието и жертвата, защото през призмата на това дело, нашите дела и грехове изглеждат страшни и грозни. Нека все пак се запитаем: Какво има да ни каже тази смърт? Какво означава тя за нас днес? Защо трябва да си спомняме за тази смърт? Защо трябва да я разбираме като смърт за нас? Това са все въпроси, които днешният ден поставя и на които ние трябва и можем да си отговорим. Ние не можем да разберем напълно Разпятието и Голгота, не можем да разберем напълно жертвата на Исус Христос. Една история ни разказва за една възрастна жена, която имала две делви. С тях носела вода. Едната от тях била пукната, а другата - не. През пукнатата делва се процеждала вода, така че когато се прибирала от извора в дома си, тя имала винаги една и половина делви вода. Две години възрастната жена носила делвите. Пукнатата делва много се срамувала от това, че била толкова неефективна. След две години непрекъснати провали, делвата казала на старата жена: Аз много се срамувам за това, че изпускам вода; не съм достойна да ме използваш. Жената се засмяла и казала - погледни от твоята страна на пътя. Там, където делвата ръсела водата си, били изникнали великолепни цветя. Тази история е поучителна за нас. Ние не винаги разбираме делата на Бога. Може би Разпятието е едно от най-трудно разбираемите неща в човешката история. Бог обаче употреби това тежко и грозно дело, за да даде живот. Чрез разпъването и страданията на Исус Христос, ние хората получихме шанс за вечността.

1. Пророк Исаия гледа в бъдещето. Пророк Исаия е роден около 700 години преди Исус Христос. Това е огромен период от време. Пророчеството му, обаче, е твърде детайлно и чрез това пророчество много хора са намерили пътя към Бога. Тези няколко стиха съвсем точно описват жестокостта на хората и Божията любов към грешния човек. Четейки тези редове, не можем да не разберем: Бог ни обича много - Той ни обича толкова много, че е готов да подложи собствения Си Син на най-голямо страдание - да Го направи слуга на нас грешните човеци и да Го изостави на Голготския кръст, за можем да живеем ние. Пророк Исаия осъзнаваше колко безнадеждно е положението на човека. Той произхождаше от Избрания народ - хората, които Бог беше избрал, за да покаже на целия свят какво е, когато един народ има Бог като Него. Този Божий народ, обаче, носеше разочарование след разочарование на Бога. Исаия ясно съзнаваше, че нещата няма да се оправят лесно. Хората се нуждаеха от помощ отвън. Поглеждайки в бъдещето, пророкът вижда тази надежда, вижда че Бог е решил да се справи сам с греховете на този свят - изпращайки сина Си, изпращайки Исус Христос. Дори и тези няколко стиха ни стигат, за да разберем, че грехът си има цена и тази цена трябва да бъде платена. Бог избира да я плати сам - затова отива на Голгота, затова Се оставя да бъде бит и разпънат, затова страда, за да плати цената - цената ще бъде платена, справедливостта ще възтържествува. Това е надеждата на Исаия, надеждата за спасение и вечен живот - не чрез човешки сили, а чрез Божията любов, чрез голямата Му милост.

2. Невероятното се случва. Пишейки тези редове, Исаия сам не може да повярва. Още в първите стихове ние можем да доловим неговото учудване и необичайността на това, което се случва: **"Ето, Слугата Ми ще благоуспее, ще се извиси и издигне, и ще се възнесе високо. Както мнозина се чудеха на тебе (толкова беше погрозняло лицето Му, повече от лицето на който и да е бил човек, и образът Му - от образа на който и да е от човешките синове), така той ще удиви много народи; царете ще затворят устата си пред Него, защото ще видят онова, за което не им е било говорено, и ще разберат това, което не са чули."** Четейки тези редове, ние можем да почувстваме: Бог започва да прави нещо, което е обречено да успее. Не можем да не усетим неверието и съмнението в хората. Бог обаче е уверен - делото, което Той предприема, ще е успешно. И това е така, защото Бог не праща кого да е. Бог не избира просто един от Своето обкръжение, когото да изпрати. Бог избира най-доверения Си - избира Своя Син. Бог иска делото Му да успее, Бог не иска провали, Бог иска хората да бъдат спасени. И колкото и да ни се вижда невероятно и трудно разбираемо, Бог залага на сигурно - на Своя единствен Син. И затова, независимо от човешките съмнения, които виждат поруганото и съсипано тяло на Исус Христос, мисията ще има успех. Бог избира най-сигурния начин. И това става само поради една причина - Той ни обича. Ако за Бога ние нямахме толкова голямо значение, Той не би пратил никого, или просто би изпратил някой ангел, или някой от низшите Си служители. Но Бог не прави така, Той залага на сигурно, праща Своя Син. Божият Син слиза в човешки образ, за да живее сред нас, хората. Толкова сме ценни ние за Него, толкова много иска да ни спаси. Това дело на Бога е толкова невероятно, че то е не само трудно разбираемо за Исаия, то е трудно разбираемо и за нас. Ние можем да си го обясним само с помощта на голямата истина, че Бог ни обича. Това обяснява всичко.

3. Без нас. Исаия започва 53 глава с изявлението: **"Кой е повярвал в известието ни? И на кого се е открила мишцата Господня?"** Никой не може да повярва на случващото се. Бог прави нещо велико. И забележете, Бог го прави сам. Ние, хората, не можем или не искаме да Му помогнем. Живеейки сред хората на тази земя, Исус Христос беше сам по пътя си към Голгота: **"Защото израсна пред Него като клонка и като корен от суха земя; нямаше благообразие, нито приличие, за да Го гледаме,**

нито красота, за да Го желаем. Той беше презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и навикнал на печал; и както човек, от когото хората отвръщат лице, презрян беше и за нищо не Го сметохме." Исус Христос беше сам. Той взе на Себе Си греховете ни, но беше сам. Помислете за това колко често беше сред хора, но беше сам. Колко често хората не Го разбираха, колко често Го изоставяха. И не беше само Юда Искариотски, който Го предаде. Предадоха Го всичките ученици - и Петър, и другите. Тома дори и след Възкресенето не вярваше, че Бог е победил смъртта. В делото Си по спасяването на хората Исус Христос беше сам. Сам се беше натоварил със целия грях на този свят, сам понесе на плещите си теглото на греха, сам отиде на кръста, сам страдаше. Дори Бог Го остави на Голготския кръст - **"И на деветия час Исус извика със силен глас: Елои, Елои, лама савахтани?, което значи: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?"** (Марк 15, 34) Исус Христос беше сам. Бог слиза от небето, за да бъде сам на тази земя, за да прекара 33 години сред човешкия грях и подигравки-гонен, отхвърлян, неразбиран и накрая разпънат. Във всичко това Той остана сам. Казвам го, за да разберем колко тежко беше дори за Божия Син. Той беше Бог, но избра да стане човек, за да ни спаси, а ние, хората, Го отхвърлихме, изгонихме, преследвахме, разпънахме. Кой и защо би си причинил това? Защо Бог избра да страда и да умре? За кого се жертва?

4. За нас. Исая много ясно отговаря на този въпрос. Отговорът е: за нас! Това е важното послание на този текст. Бог не направи всичко това, защото имаше да доказва нещо на някого, Бог го направи заради нас. Вижте думите, които пророкът употребява: **"Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го сметохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме."** Всичко беше заради нас. Никакви други цели или желания. Исус направи всичко заради нас. Той взе върху себе Си: **"печалта ни", "скърбите ни", "нашите престъпления", "нашите беззакония"**. Исус Христос дойде за нас. Ние, хората, обаче не Го разбрахме. Дори и учениците не Го разбираха. Под кръста на Голгота всички смятаха, че с Исус Христос е свършено, смятаха пътя Му и живота Му за приключили. Учениците, които вървяха към Емаус, не Го разбираха, та се наложи Исус, след Своето Възкресение, да им обяснява: **"Не трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в Своята слава?"** Исус Христос направи всичко това за нас. Той дойде за нас, живя на този свят за нас, понесе нашите грехове, отиде на кръста за нас. Поглеждайки кръста, виждайки разпънатия Спасител, не трябва да забравяме - Исус Христос дойде за нас. Той зае на кръста нашето място - моето и твоето. Исус Христос зае нашето място. Евангелията ни описват как Пилат се опитва да спаси Исус и предлага да Го освободи. Тогава обаче хората не се съгласяват и Исус заема мястото на кръста, определено за престъпника Варава. Исус зае нашето място, отиде на кръста за нашите престъпления. Исус дойде за нас. Това е нещо, което трябва да помним. Исус дойде и пострада за нашите грехове - никога не го забравяйте: **"върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме"**. Бог направи всичко това за нас

5. С нас. След като направи всичко това за нас, след като жертва живота си за нас, Исус пак се върна при нас. Отиването на Голгота, умирането за греховете на целия свят, беше еднократен акт, но това не означава, че Исус е приключил с нас. Напротив, на Голгота Исус приключи с греховете на хората. Там беше разпънат всеки наш грях и провал, всяко наше падение. Затова дойде Исус Христос - за да унищожи преградата, разделението, съществуващо между човека и Бога, наречено грях. Но унищожавайки тази преграда, Исус Христос започна нещо ново. Той унищожи греха, за да бъде с нас, за

да можем и ние да бъдем с Него във вечното Му царство. Гледайки Голгота, ние трябва да помним: Исус Христос приключи с греха на хората, на цялото човечество, на всеки един човек, който се е раждал или има да се роди, защото: **"всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки в своя път;"** Поради тази причина: **"Господ възложи на Него беззаконието на всички ни"**, **"беше угнетяван"**, **"чрез угнетителен съд беше грабнат;"**, **"Господ благоволи Той да бъде бит, предаде Го на печал;"** Господ понесе всеки грях и иска да започне нещо ново с нас. От нас се иска само едно: да **"направиш душата Му принос за грях"**. Тогава **"ще види потомството, ще продължи дните Си и това, в което Господ благоволи, ще успее в ръката Му"**, **"ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити; праведният Ми Слуга ще оправдае мнозина чрез знанието им за Него"**. Прекрасни обещания, които само ни уверяват в това, че на Голгота Бог започва с нас. Очистени от греховете си, ние получаваме правото да станем Божии деца. Това беше цената, която трябваше да се плати: **"защото взе на Себе Си греховете на мнозина"**; и до ден днешен, Бог не иска да ни изпусне и затова **"и ходатайства за престъпниците."** Нека никога да не забравяме, че Бог иска да бъде с нас. Нека не позволяваме на мрачни чувства и страхове, на опасението че сме слаби или недостойни, да ни отделят от Него. Бог направи всичко възможно, за да станем Негови деца. Решим ли да Го следваме, Той ще се грижи за нас. Бог, Който пожертва всичко за нас, няма да се откаже от нас. Бог е с нас и иска да върви с нас. Това, което се иска от нас, е да Го следваме. Отворете сърцата си към Бога и Му благодарете за делото на Голгота. Там, където Бог свършва с греха, където го унищожава, Той започва нещо ново с нас - пътя към вечността.

Исая пророкува идването на Исус Христос 700 години, преди това да се случи. Исус Христос дойде на този свят и бе оставен сам, сам в трудните моменти, сам с тежестта на греха, понесе я без нас. Исус, обаче, дойде за да страда за нас, взе греховете, направени от нас, за да бъде с нас. Нека с благодарни сърца да погледнем към Голгота. Исус Христос умря на Голготския кръст, за да бъде с нас, за да имаме вечен живот, за да бъдем Божии деца. Божията любов е видна в делото на кръста. Бог е любов; нека да не забравяме това. Амин.